

„Nee. Met een. . . . ouderen vriend.”

„Zoo.” Ze lachte coquet.

„Is ie aardig?”

„Hij is al vijftig,” loog hij vlot.

„O.” antwoordde ze, teleurgesteld en den triomph in zijn blik bemerkend: „Of is ie jonger, maar dat je bang bent. . . .”

„Bang? Bang? Waarvoor?”

„O niks,” antwoordde zij kleintjes.

„Hm,” bromde hij.

Een gespannen stilte viel, waarin hij voor zich uitkeek en zij telkens voorzichtig zijn gezicht bespiedde.

„Ben je kwaad?”

Hij keek haar aan, wilde koud en vijandig doen, wat hem tot zijn ergernis niet gelukte. „O nee, kwaad,” zei hij, zich groot houdend. En opstaande: „Ik ga me es aankleeden, want ik moet nog ontbijten.”

„Jammer,” zei ze alleen maar.

Hij stond weer stokstijf, stil, luisterde gespannen, begon zich toen haastig aan te kleeden, met den rug naar haar toe staand.

„Kom je morgen weer?”

„Ja,” antwoordde hij haastig en kuchte benauwd.

Toen hij klaar was stond hij, onhandig en verlegen, van het ééne been op het andere leunend. Ze stond op, stak hem de hand toe.

„Dag. . . .”

„Freek,” vulde hij aan.

„Dag. . . .”

„Morgen zal ik je mijn naam zeggen.” Ze lachte.

Hij trok een teleurgesteld gezicht.

„Als je tenminste komt. . . .”

„Ja, vast,” antwoordde hij, merkte toen eensklaps, dat hij nog steeds haar hand vasthield. Ineens liep hij vlug weg, zei nog: „Dag, tot morgenochtend.”

Zij lachte, knikte, gooide toen haar badmantel af en holde naar het water. Hij keek haar na, gefascineerd door de ranke, hooge beenen en den verlokkelijken driehoek van schouders en heupen. Toen liep hij snel door. Klokslag half negen trad hij het hotel binnen. Het was druk in de restauratiezaal, maar het tafeltje in den hoek was nog onbezet. Freek fronste de wenkbrauwen, ging toen naar boven. Voor de deur van Dr Van Leeuwen's kamer stonden geen schoenen. Hij ging, na eerst zijn handdoek opgehangen te hebben, weer naar beneden terug, vroeg aan den kellner of de andere meneer misschien al ontbeten had en was weggegaan. De man antwoordde ontkennend. Mismoedig ging Freek weer naar zijn kamer, douwelde wat in het rond, rookte nog een sigaret, dacht toen aan het meisje. Maar zij verontrustte hem, maakte hem warm en gejaagd. Vanavond, in bed, als alles stil was, zou hij er rustig over nadenken.

Voorzichtig tikte hij eenige malen tegen den wand. Geen antwoord. Hij voelde zich kribberig worden. Hij mopperde een verwensching. Toen, ineens, ging hij naar buiten, klopte luid op de deur. Geen antwoord. Toen nog eens.

„Wat?” hoorde hij. „Meneer, meneer, 't is negen uur.” „Ja, ik kom,” klonk het matte